

[Finansministeren.]

Jeg kan ikke give en helt så klar udtalelse om arbejdsmarkedets hovedorganisationers stilling dertil, for det er ikke sådan, at jeg har forelagt dem det endelige resultat og sagt: hvad mener I om det? Men sagen blev nævnt af statsministeren på det møde, vi havde med organisationerne den 19. oktober. Hensigten, at fremskynde disse forhandlinger, blev her ganske klart tilkendegivet, og jeg kan vel sige det på den måde, at LO udtalte sig positivt derfor, og at Dansk Arbejdsgiverforening ikke havde indvendinger derimod. Så langt kan jeg i hvert fald med sikkerhed gå.

Når jeg omtaler disse ting, bliver jeg nødt til, for at der ikke senere skal opstå misforståelser, at sige, at vi uden for tjenestemandsområdet i statens tjeneste har overenskomstansatte, som i deres lønvilkår sædvanligvis nøje følger tjenestemændenes forhold. Dem kan vi ikke regulere pr. 1. januar af hensyn til overenskomstloven, men vi kan — og det har vi til hensigt i den nærmeste fremtid — tage forhandlingerne op og føre disse forhandlinger med det sigte, at der tages et hensyn til, at der sker ikrafttræden på et tidligere tidspunkt for tjenestemændene end for de grupper, der her er tale om.

Jeg tror, at jeg med disse bemærkninger også har svaret den ærede ordfører for det konservative folkeparti, hr. Langkilde, og egentlig har jeg vist også svaret det ærede medlem fru Grethe Philip, der jo var inde på spørgsmålet om en smidigere løntilpasning.

Jeg har ligeledes i nogen måde svaret den ærede ordfører hr. Sigsgaard, som var inde på vidererækkende problemer vedrørende spørgsmålet om en egentlig lønreform. De forhandlinger, som er foregået omkring lønefterslæbet, har jo deres nøje afstukne baner at følge, og jeg mener ikke, at jeg for min del kunne tage initiativet til at ændre relationerne mellem lønrammerne ved denne lejlighed, når det ikke var ønsket af organisationerne, uanset hvad jeg i øvrigt måtte

mene derom; det hører til under en egentlig lønrevision, og om der skal foretages en sådan om en kortere eller længere tid, skal jeg ikke ved denne lejlighed tage stilling til.

Så spurgte det ærede medlem, om jeg anså det her foreslåede for fuld dækning for lønefterslæbet. Jeg vil gerne sige: jeg anser det for fuld dækning for lønefterslæbet til og med januar kvartal i år med de tekniske bemærkninger, der står i forslaget. Det er ikke alene noget, jeg mener; det mener også de repræsentanter for tjenestemandorganisationerne, som jeg har forhandlet med. Dette er vi blevet enige om, og det er sket, uden at der er lagt andet pres på organisationerne under forhandlingerne end det pres, som har været over begge parter, og som gik i retning af, at det var ønskeligt at nå frem til enighed. Dette kan jeg altså sige ganske klart, og det er sagt, uden at jeg med hensyn til forårets situation har givet andet løfte end det, der har fundet udtryk i selve lovteksten, det, der skal forhandles. Der er altså, om jeg så må sige, ikke givet noget løfte om, at der skal ses med større velvilje ved den lejlighed, end der har været set nu. Det vil jeg også gerne have sagt ganske klart.

Det næste, jeg vil sige, har ikke relation til debatten herinde, men til en artikel, der har stået i et dagblad i dag. Jeg vil gerne knytte en bemærkning til den, fordi jeg nødig vil have, at der skal danne sig nogen art af myter. Dagbladet Berlingske Tidende har i en højtideligt opsat ramme i dag meddelt, at når lønudbetalingen ikke kan ske pr. 1. januar, men først fra den 1. februar, skyldes det, at lønningerne nu udregnes pr. elektronregnemaskine, og at det tekniske fremskridt altså har medført, at det varer længere at lave sådanne beregninger. Jeg vil gerne sige, at forholdet er nøjagtig det omvendte, idet vi kun på et begrænset område, nemlig for statsbanernes vedkommende, har en sådan udregning — ikke på andre områder. Derfor tager det nogen tid. Hvis man havde elektronregnemaskiner, havde det kun været ganske